

[Madsen-Mygdal.]

voldsomme Form, satte ind. Hvis den højtærede Finansminister, der spørger saa ivrigt, ikke selv kan finde ud af at foretage en saadan Tilpasning af samtlige Udgifter, baade i Stat og Kommune, ja, saa har jeg ikke andet at sige end, at saa er den højtærede Finansminister ikke den Finansminister, Landet trænger til i Øjeblikket. (Statsministeren [Stauning]: De kan ikke faa nogen anden!). Vi kan ikke faa nogen anden, siger den højtærede Statsminister. Ja, det er nu ikke Statsministeren, der bestemmer det. Det kunde dog være, at der kom en Tid, da der blev truffet en anden Afgørelse end den højtærede Statsministers.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen udtalte, at saa fattig som Tiden var nu, og med alt det, der var at uddele Understøttelser til, kunde Udgifterne ikke sættes ned. Ja, vi har jo oplevet en Tid, hvor det tegnede sig helt modsat, hvor Indtægterne flød rigeligt, Skatterne gik let ind, og Budgetterne svulmede op. Den Gang skulde Udgifterne ogsaa sættes op. Jeg undres over, hvornaar da egentlig Udgifterne skal sættes ned. De skal sættes op, naar der er rigeligt med Indtægter, de skal ogsaa sættes op i en fattig Tid. Jeg skønner saa, at efter det ærede Medlems Mening er der i Virkeligheden slet ikke Plads nogen Sinde for Nedsættelse af offentlige Udgifter. Efter det ærede Medlems Mening er dette Land altsaa dømt til i al Evighed, under hvilke som helst Forhold, at skulle sætte offentlige Udgifter op.

Til Slut kom det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen ind paa Udstyknings-spørgsmaalet og havde som sædvanlig nogle haarde Ord til Venstre i den Anledning. Jeg skal nu ikke følge det ærede Medlem, vi har jo haft saa mange Debatter om det Spørgsmaal, men det ærede Medlem maa jo ikke glemme, at det er ham og Regeringen og Regeringspartierne, der stadig fastholder den Idé, at den Jord, der købes, skal forbeholdes Fæsteformen, det vil sige, den skal baandlægges med Fæstetvang. Ogsaa her er en Teori, der af det ærede Medlem og hans Meningsfæller dyrkes som en Religion. Skønt den Forskel, der er mellem Handelspris og Vurderingspris, i Virkeligheden kun er meget ringe i Øjeblikket paa Grund af Krisen, er denne Idé saa hellig for dem, at saa maa hellere hele Udstyknings ryge. Men det er en Idé, der har meget lidt med Realiteten at gøre.

Jeg vender mig saa til den højtærede Statsminister, der fremsatte en Paastand, som jeg nok kan sige, jeg har hørt adskillige

Hundrede Gange, nemlig at Tilpasningen i 1927 kun omfattede de daarligst stillede. Det er jo en Paastand, der ikke bliver mere rigtig, fordi den gentages. I Virkeligheden blev jo ved denne Tilpasning alle Budgetter taget med — jeg vil ikke paastaa, at den i alle Henseender blev udført, som den skulde, der var visse Budgetter, man maaske gik for let over, men naar man siger, at de sociale Udgifter og Lønningerne særlig blev nedsat, er det urigtigt, der er intet Budget, der blev nedskåret saa stærkt som Landbrugsministeriets, og der findes som bekendt paa dette Budget ingen sociale Udgifter og heller ikke mange Lønninger.

Og naar man siger, at det var de daarligst stillede, som særlig blev nedskåret, er det heller ikke rigtigt, der blev i saa høj Grad som muligt taget Hensyn til dem. Og ved Revisionen af Aldersrenteloven, som fandt Sted under denne Tilpasning, blev Kaarene endog forbedret for de daarligst stillede Aldersrentenydere.

Den højtærede Statsminister tilføjede, at ved den Nedskæring, som det blev kaldt, i 1927 kom ikke en eneste Mand i Arbejde. Det kan man naturligvis paastaa, men det er dog en Kendsgerning, at efter 1927, da denne Nedskæring havde fundet Sted, af-tog Arbejdsløsheden Maaned efter Maaned og Aar efter Aar, indtil den naaede Minimumet i 1929. Jeg paastaar aldeles ikke, at det alene skyldtes, hvad der den Gang blev foretaget, heller ikke, hvad Socialdemokraterne er tilbøjelige til, naar de er i Opposition, men ikke, naar de er Regeringsparti, at det er Regeringen, som bestemmer Arbejdsløsheden; jeg har i Dag nævnt en Ting, som i langt højere Grad bestemmer Arbejdsløsheden. Jeg synes ikke, at Statsministeren skulde fremsætte en saadan Udtalelse, at der ikke kom en eneste Mand i Arbejde. Da den nuværende højtærede Statsminister forlod Regeringen i 1926, havde vi en Rekord med Hensyn til Arbejdsløshed; i 1929 havde vi igen et Lavmaal med Hensyn til Arbejdsløshed, siden er den steget, indtil vi nu har en Rekord, der slaar alle tidligere, og det sker under den nuværende Statsminister.

Den højtærede Statsminister udtalte, at det ikke var rigtigt, at der ikke var Krise i 1928, jeg havde selv talt om, at der var Krise. Det er ganske rigtigt. Vi havde en Erhvervs Krise efter Kronestigningen, og derfor var Tilpasning blevet en Nødvendighed, men efter at denne Tilpasning i alt væsentligt havde fundet Sted i 1927, fik vi ogsaa en Bedring af Forholdene, og i April 1928 var det klart for alle, at denne